

Daniels bok - nummer ett hundre og syttitre

De pavelige skyggene: Avsløring av innflytelsen og hensiktene bak «Hitlers pave»

Jeff Pippenger

2024-04-03

I boken med tittelen Hitler's Pope innleder forfatteren John Cornwell fortellingen om den framtidige paven som regjerte da Hitler hersket i Tyskland, med hans bestefar og pave Pius IX, som ble drevet ut av byen Roma. Da Pius IX flyktet fra byen Roma, forkledd som en nonne, var den eneste mannen han tok med seg, den framtidige pavens bestefar. Cornwell omtaler det nære forholdet mellom de to mennene, og påviser deretter hvordan den framtidige pavens far også var knyttet til den katolske kirkes maktsentrum. Ved å gjøre dette avtegner han det sosiale, politiske og religiøse miljøet i historien fra Pius IXs tid og fram til andre verdenskrig. Denne historiske oversikten er usedvanlig informativ.

«Enda et skritt i pavens egenmektige tilegnelse av myndighet ble tatt da pave Gregor VII i det ellefte århundre proklamerte den romerske kirkes fullkommenhet. Blant de påstander han fremsatte, var en som erklærte at kirken aldri hadde feilet, og heller aldri ville feile, ifølge Skriftene. Men skriftbevisene fulgte ikke med påstanden. Den stolte pontifeks gjorde også krav på makt til å avsette keisere og erklærte at ingen dom han avsa, kunne omgjøres av noen, men at det var hans prerogativ å omgjøre alle andres avgjørelser.»

«En slående illustrasjon av den tyranniske karakter hos denne talsmannen for ufeilbarlighet ble gitt i hans behandling av den tyske keiseren, Henrik IV. Fordi denne monarken dristet seg til å tilsidesette pavens myndighet, ble han erklært bannlyst og avsatt. Skremt av frafallet og truslene fra sine egne fyrster, som ble oppmuntret til opprør mot ham ved det pavelige påbud, følte Henrik nødvendigheten av å forlike seg med Roma. Sammen med sin hustru og en trofast tjener krysset han Alpene midtvinters, for å ydmyke seg for paven. Da han nådde slottet som Gregor hadde trukket seg tilbake til, ble han, uten sine vakter, ført inn i en ytre borggård, og der, i vinterens strenge kulde, med utildekket hode og bare føtter, og i ynkelige klær, ventet han på pavens tillatelse til å tre fram for hans åsyn. Først etter at han i tre dager hadde fortsatt med faste og skriftemål, nedlot paven seg til å gi ham tilgivelse. Også da skjedde det bare på den betingelse at keiseren skulle avvente pavens samtykke før han igjen tok i bruk kongemaktens insignier eller utøvde den kongelige myndighet. Og Gregor, oppglødd av sin triumf, skrøt av at det var hans plikt å bryte kongers stolthet ned.» The Great Controversy, 57.

Gregor VII var en «forkjemper for ufeilbarlighet», men den latterlige påstanden ble ikke gjort til offisiell lære (dogme) før Pius IX, som gjorde den tåpelige påstanden til en fastsatt lære ved det første Vatikankonsil. Læren ble vedtatt 18. juli 1870, ett hundre og femti år på dagen før den første skuffelsen til de hundre og førtifire tusen.

Det som er opplysende ved historien, er at da Pius IX organiserte det første Vatikankonsil og gjennomførte sin lære om ufeilbarlighet, ble hans motivasjon frembrakt av hans hat mot det som

ble kalt «modernisme». Den var ikke forankret i tanken om at en pave ikke kunne begå noen feil når han definerte bibelske læresetninger; den var et forsvar for pavens motstand mot den innflytelsen som var blitt frembrakt av den franske revolusjon. Den var rettet mot det som til slutt skulle bli kjent som kommunismen.

Den franske revolusjon førte med seg en omveltning i de europeiske nasjonenes styringsstruktur, med et særlig hat mot det monarki som er pavedømmet. Det var et italiensk republikansk opprør som midlertidig hadde drevet Pius IX og hans høyre hånd ut av Roma. Den «modernismen» som var representert ved de ulike filosofiene som ble frembrakt av den franske revolusjon, var Pius IXs erkefiende, og hans lære om ufeilbarlighet var utformet for å opprettholde ethvert krav som paven fremmet mot de modernistiske idéene som ble frembrakt av den franske revolusjon.

Daniel kapittel elleve, vers førti, viser at i 1798 tilføydes kongen i sør (det ateistiske Frankrike) det dødelige såret på kongen i nord (pavedømmet).

Pius IXs lære om ufeilbarlighet var knyttet til den krigen som er fremstilt i Daniel elleve, vers førti, og fra siste del av 1869 til det påfølgende året sammenkalte Pius IX det første Vatikankonsil, kjent som Vaticanum I, med det formål å stadfeste at paven var katolisismens overhode, og at katolisismen var overhode for alle kirkene, slik det var blitt kunngjort ved Justinians dekret i år 533.

Det annet Vatikankonsil, også kjent som Vatikankonsilet II, ble avholdt fra 1962 til 1965. Det var en begivenhet av stor betydning i Den katolske kirkes historie, og et av de mest betydningsfulle økumeniske konsiler i moderne tid. Konsilet ble sammenkalt under ledelse av pave Johannes XXIII og fortsatte under pave Paul VI's pontifikat etter Johannes XXIII's død i 1963. Det er viktig å erkjenne den tydelige forskjellen mellom disse to konsilene.

Det første konsil skulle fastslå det som kalles pavens «primat», hvilket betyr at paven er Kirkens øverste hersker, lærer og hyrde, ansvarlig for å bevare og fortolke troens læresetninger. Hans myndighet bestod i å definere dogmer, utstede læremessige dekreter og avsi autoritative uttalelser i spørsmål om tro og moral, kjent som pavens ufeilbarlighet. Dette omfatter pavens juridiske myndighet over den universelle kirke, herunder makten til å utnevne biskoper, regulere sakramentene og styre kirkens administrasjon.

Det andre konsilet skulle omdirigere kirken til en økumenisk enhet. Konsilene var direkte motsatte påstander. Det konservative første konsilet ble motsagt av det liberale andre konsilet. Disse to fraksjonene var så forskjellige som natt og dag, og profetien som tilskrives de tre hemmelighetene fra Fatima, identifiserer en indre krig treffende representert ved disse to konsilene.

Profetien identifiserer en klasse som opprettholder det primat som representeres av Pius IX, som værende representert ved det som enten kalles den «hvite paven», den «gode paven» eller den «gode biskopen», og den andre klassen, som er knyttet til Det annet Vatikankonsil, er representert ved den «svarte paven», eller den «onde paven», eller den «onde biskopen». Kontroversen mellom de to politiske begrepene blir fremstilt når man besøker helligdommen for miraklet i Fatima, i Fatima, Portugal. Når man går inn, er gangveien lagt mellom en statue av en svart pave på den ene

siden og en hvit pave på den andre siden.

Det blir derfor en del av arven til den mannen som til slutt skulle bli det boken identifiserer som Hitlers pave, at hans røtter er sammenflettet med kampen mellom modernismen (kongen i sør) og det pavelige primat (kongen i nord).

Det må forstås at forfatteren av boken vi her behandler, var en katolikk i god anseelse, og hans uttalte hensikt med å skrive boken var å kaste lys over påstanden om at paven som regjerte under andre verdenskrig, hadde støttet Hitler, nazistene eller på noen måte hatt skyld i holocaust mot jødene og andre. Når Cornwell omtaler Pius XII's bestefar, som var den høyre hånd som fikk Vatikankonsilet I i stand, blir historien om kampen mellom sydens og nordens konger utspilt i selve denne historien. Da den «republikanske» revolusjonen nådde Italia, drev italienerne Pius IX ut av byen Roma i omkring ett år, og siden den tid, selv etter at han vendte tilbake, har alt pavedømmet noen gang har eid, vært de hundre og ti acre som er kjent som Vatikanstaten.

Den eneste måten han i det hele tatt var i stand til å vende tilbake til Vatikanet på, var ved hjelp av franske tropper og et lån fra Rothschild-familien, de beryktede jødiske bankierene. For på en innsiktsfull måte å forstå pavemaktens medskyldighet i holocaust under andre verdenskrig, kreves en grunnleggende forståelse av Europas holdning til jødene siden Kristi korsfestelse. Boken antyder at antisemittisme og rasisme er to forskjellige holdninger, idet den hevder at Hitlers hat mot jødene var rasistisk, for Hitler betraktet jødene som en lavere kategori av mennesker, mens antisemittisme var hatet mot jødene fordi de drepte Gud. Enten de er ett og det samme, eller det faktisk finnes et skille mellom de to, er det verdt å forstå realiteten i jødernes nødssituasjon.

For eksempel tenker de fleste i Amerika i dag, dersom ordet «ghetto» brukes, at det er betegnelsen på den fattige, forfallene delen av byen. Men uttrykket «ghetto» siktet opprinnelig til en del av en by, særlig i Venezia i Italia, hvor jøder ble tvunget til å bo i middelalderen. Den første ghettoen ble opprettet i Venezia i 1516, da Republikken Venezia innestengte jødene i et avgrenset område av byen kjent som «geto nuovo» (nytt støperi), som etter hvert ble kjent som ghettoen.

I Europa gjennom middelalderen var jøder underlagt restriksjoner både når det gjaldt hvor de kunne bo, og hvilke yrker de fikk utøve. Restriksjonene bygget på den gamle definisjonen av antisemittisme, som viste til forestillingen om at jødene hadde drept Gud, og at alle deres påfølgende problemer var blitt ført over dem som følge av deres egne handlinger.

I middelalderen var det en etablert tradisjon at kristne ikke kunne låne ut penger eller ta rente på et lån. Jødene var unntatt fra den begrensningen, og pengeutlån ble ett av de yrkene jøder hadde anledning til å utøve. De jødiske bankierene, slik som familien Rothschild, var pengevekslere som følge av juridiske restriksjoner mot hvilke yrker de hadde lov til å utøve. Da Pius IX trengte midler for å vende tilbake til Vatikanet, ble frustrasjonen over ikke lenger å herske over byen Roma forsterket av hans behov for å henvende seg til jødene for penger.

Før han ble drevet ut av Roma, syntes Pius IX å ha befunnet seg i én av to leirer når det gjaldt jødene og kirkens forhold til jødene. De to leirene besto av dem som mente at jødene, uansett hva som skjer med dem, ganske enkelt får som fortjent, og den andre var tilbøyelig til å vise jødene en

viss barmhjertighet. Da Pius IX vendte tilbake til Vatikanet etter å ha blitt drevet ut, ble den barmhjertighet han tidvis hadde vist før sitt eksil, aldri mer vist. Før sitt eksil hadde han avskaffet ghettoen i byen Roma, og etter sin tilbakekomst gjenopprettet han ghettoen og begynte å ilegge jødene skatt for å gjenopprette sine økonomiske tap.

Pave Pius IXs høyre hånd var Marcantonio Pacelli, bestefaren til Hitlers pave. Han var advokat og tilhørte en særskilt klasse av advokater som støttet pavedømmet. Hans sønn ble en del av den samme elitære klassen av advokater, og det samme gjorde hans sønnesønn, som til sist skulle bli Hitlers pave. Etter at boken gjennomgår historien om Eugenio Pacellis bestefar, hans far, og hans ungdom og utdanning, behandler den den stillingen Pacelli tiltrådte da han begynte sitt arbeid for pavedømmet. Som advokat, med avstamning fra de elitære pavelige advokatene, ble han utvalgt til å lede en avdeling som spesialiserte seg på kontrakter, som kalles konkordater. I 1901 ble Pacelli hentet inn i kontoret til Pavens statssekretariat.

Pacelli ble utsending til nasjonene. Profetisk ble Pacelli det juridiske kontaktpunktet som fullbyrdet jordens kongers hor med pavedømmet. I 1903 ble Pius X kronet til pave. Umiddelbart begynte han å angripe det «intellektuelle giftstoffet» som frembrakte «relativisme og skepsis». Mannen som ledet Pius Xs arbeid med å utrydde «modernismen», var Umberto Benigni, som arbeidet i samme kontor som Pacelli. Benigni uttalte en gang om en gruppe historikere i verdensklasse at de var menn for hvem «historien ikke er annet enn et vedvarende fortvilet forsøk på å kaste opp. For denne slags menneske finnes det bare ett middel: inkvisisjonen!» For Benigni skulle en historiker som uttrykte noen som helst sympati for de idéene som kom fra den franske revolusjon, henrettes.

Offisielt ledet Benigni propagandadepartementet for pavedømmet, men uoffisielt ledet han også et hemmelig spionnettverk, utformet for å identifisere alle katolikker som hadde noen sympati for «modernismen», som hadde sitt opphav hos sydens konge. Til slutt førte hans arbeid i 1910 til et direktiv som påla pavedømmets ansatte å avlegge en ed, kalt den antimodernistiske ed. Den er fortsatt i kraft. For å være ansatt i Vatikanet må du sverge hat mot modernistiske ideer, som vi i dag ville kalle kommunistiske ideer.

I sammendraget av Cronwells bok heter det på smussomslaget: «I det første tiåret av århundret bidro Pacelli, som en briljant ung vatikanjurist, til å forme en ideologi med enestående pavelig makt; i løpet av 1920-årene benyttet han list og utpressing for å påtvinge makt i Tyskland. I 1933 ble Hitler hans perfekte forhandlingspartner, og det ble inngått et konkordat som ga den katolske kirke religiøse og utdannelsesmessige fordeler i bytte mot katolsk tilbaketrekning fra sosial og politisk handling. Denne «frivillige» abdikasjonen av den politiske katolisismen, påtvunget fra Roma, lettet nazismens fremvekst.»

På et regjeringsmøte den 14. juli 1933 ga Adolph Hitler uttrykk for sin oppfatning om at konkordatet som Pacelli hadde fremforhandlet med nazistene, ga Tyskland et tillitens rom «... i den fremvoksende kampen mot det internasjonale jødedom».

Cornwells bok ble ikke godt mottatt av katolikker som nektet å godta bevisene for at Pacelli var den fremste årsaken til at Hitler kunne komme til makten, for Tyskland var et land med katolsk flertall. Pacelli hadde inngått en avtale som hindret det katolske forlaget, katolske nyhetsbyråer og

katolske skoler i å si noe som helst om den retningen Hitler tok fra 1933 og fremover. Boken følger den åpenbare antisemittiske tilbøyeligheten hos Pacelli, som deretter ble pave under annen verdenskrig. Minst tre forhold kan fastslås på grunnlag av svært pålitelige historiske kilder i boken.

Den første er krigføringen mellom kongen i nord og kongen i sør, slik den er fremstilt i Daniel kapittel elleve. I denne krigføringen er fiendene katolisismen mot ateismen, paven mot kommunismen. Det andre punktet er at paven benyttet nazismen som sin stedfortredende hær mot ateismen under annen verdenskrig, akkurat som paven benyttet frafallen protestantisme i 1989 som sin stedfortredende hær mot ateismen i Sovjetunionen. Boken identifiserer også den indre og ytre profetiske strukturen som er fremstilt ved de sataniske budskapene som kom frem fra mirakelet i Fatima.

Grensekrigen ved Rafia, fremstilt i vers elleve og tolv i Daniel elleve, representerer grensekrigen som nå utspiller seg i Ukraina. Den gamle krigen var en varm krig; den andre er den andre proxykrigen, med de involverte proxyhærene i dødelig samhandling. Rafia identifiserer grensekrigen som værende mellom kongen i nord og kongen i sør, men profetien lærer at inntil den snart kommende søndagsloven blir horen fra Tyrus glemt, Jesabel er i Samaria, og Herodias uteble fra Herodes' fødselsdagsfest. Disse tre vitnene om rollen til kongen i nord i den nåværende historien, er at hun trekker i trådene bak kulissene. De varme krigene, proxykrigene og de kalde krigene som finner sted mens hun er glemt, blir utført av hennes proxyhærer.

Russland er sydens konge, og landet er nå involvert i en grensekrig som blir finansiert av den vestlige verdens globalister, først og fremst de progressive demokratene og RINO-republikanerne (Republican In Name Only) i USA. Når USA i vers førti i Daniel elleve fremstilles som nordens konges stedfortredende hær, er dets to profetiske kjennetegn militær makt og finansielle ressurser. USA utfører i Ukraina det samme arbeidet som det gjorde i 1989, idet det hjelper paven mot Russland, og den stedfortredende hæren på bakken, som forsvarer Ukraina, er så full av nazistiske støttespillere at selv de etablerte mediene ikke kan benekte det. Roma bruker nå de samme stedfortredende hærene som hun brukte i den varme krigen som var den annen verdenskrig, og i 1989, til å føre krig mot Russland. Les boken: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«På samme måte, da Gud skulle åpenbare for den elskede Johannes kirkens historie gjennom kommende tidsaldre, gav Han ham en forsikring om Frelserens interesse for og omsorg for sitt folk ved å åpenbare for ham «En som lignet Menneskesønnen», vandrende blant lysestakene, som symboliserte de sju menighetene. Mens Johannes fikk se kirkens siste store kamper med jordiske makter, fikk han også skue de trofastes endelige seier og utfrielse. Han så kirken ført inn i en dødelig konflikt med dyret og dets bilde, og tilbedelsen av dette dyret håndhevet under trussel om døden. Men idet han så bortenfor stridens røyk og larm, skuet han en skare på Sions berg sammen med Lammet, som i stedet for dyrets merke hadde «sin Fars navn skrevet på sine panner». Og igjen så han «dem som hadde vunnet seier over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet med Guds harper» og synge Moses' og Lammets sang.»

«Disse lærdommene er til gagn for oss. Vi trenger å grunne vår tro på Gud, for rett foran oss ligger en tid som vil prøve menneskers sjeler. Kristus gjennomgikk på Oljeberget de fryktelige dommene som skulle gå forut for hans annet komme: 'Og I skal høre om kriger og rykter om kriger.' 'For folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike; og det skal bli hungersnød og pest og jordskjelv på mange steder. Men alt dette er begynnelsen til veene.' Selv om disse profetiene fikk en delvis oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har de en mer direkte anvendelse på de siste dager.»

«Vi står på terskelen til store og høytidelige begivenheter. Profetien går raskt i oppfyllelse. Herren står for døren. Snart vil det åpne seg for oss en tid av overveldende interesse for alle levende. Fortidens stridsspørsmål skal bli gjenopplivet; nye stridsspørsmål vil oppstå. De scener som skal utspilles i vår verden, er ennå ikke engang drømt om. Satan er virksom gjennom menneskelige redskaper. De som gjør en innsats for å forandre Grunnloven og sikre en lov som håndhever søndagshelligholdelse, innser lite hva resultatet vil bli. En krise er like over oss.»

«Men Guds tjenere skal ikke sette sin lit til seg selv i denne store krisesituasjonen. I synene som ble gitt til Jesaja, til Esekiel og til Johannes, ser vi hvor nært himmelen er knyttet til de begivenheter som finner sted på jorden, og hvor stor Guds omsorg er for dem som er trofaste mot Ham. Verden er ikke uten en hersker. Programmet for de kommende begivenheter er i Herrens hånd. Himmelenes Majestet har nasjonenes skjebne, så vel som det som angår Hans menighet, i sin egen varetekt.» Testimonies, bind 5, 752, 753.